

(Kort bemærkning).

Flemming Jensen: Det er blot en bemærkning til undervisningsministeren, som vælger den udvej over for mit partis ordfører, hr. Hans Kjær, at sige: ja men så må I jo komme med nogle forslag i forbindelse med spørgsmålet om personaleanvendelse inden for folkeskolen.

Man kunne måske erindre om, at der var engang en adelsmand — sammenligning i øvrigt ufortalt — som sagde: hvi bærer vi gyldne kæder? Det må vist være ministerens opgave, men jeg skal da gerne, hvis det kan hjælpe, pege på, at der er f. eks. områder som de valgfri fag. Vi står over for en skoleordning, der skal have nærmere samarbejde med ungdomsskolen. Var det ikke rimeligt, om han her anvendte f. eks. kvotienten 12 mod de tal, man bruger nu? Jeg kunne pege på sammenlægning af drenge-pige-fag, jeg kunne pege på støtteundervisningen, hvor man, så vidt jeg ved, mange steder opererer med 2-4 elever, jeg kunne pege på det, der sker i åbenplanskolerne, som man vel også kunne kigge nærmere på, i det hele taget undervisningsområdet under ét. Men jeg vil gerne sige, at det må være naturligt, at når man peger på disse ting — og det skal også være understreget fra det konservative folkepartis side — må det være sket i et samarbejde og i en forhandling med lærerorganisationerne, så vi ikke en gang til kommer i den situation, vi er i i disse dage.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg har kun to bemærkninger at gøre, idet jeg går ud fra, at vi i øvrigt i eftermiddag får lejlighed til at føre den mere generelle diskussion omkring vores økonomiske og derunder vores finansielle politik.

Jeg forstår på hr. Hans Kjær, at han forsøgte at fremstille det sådan, at det konservative parti var et skattnedsættelsesparti, mens regeringen var en skatteforhøjelsesregering. Jeg tror også, vi skal tage den diskussion under den generelle del, men jeg vil gerne erindre om, at det dog er under denne regering, der er sket en nedsættelse af beskatningen derved, at vi nedsatte folkepensionsbidraget, mens der ikke skete noget tilsvarende under den borgerlige regering.

Men jeg vil gerne sige, at det, der her er tale om, er jo ikke, at regeringen kommer og foreslår generelle skatteforhøjelser, men at

regeringen foreslår visse justeringer af beskatningen, som ikke har fundet sted igennem længere tid, hvad der har betydet, at skattebyrden er blevet mere ulige fordelt. Det er det, man ønsker at rette op, og det kan dog ikke siges at være nogen ufornuftig foranstaltning, i hvert fald ikke hvis man har et almindeligt retfærdighedssynspunkt over for beskatningens hvilen på de forskellige dele af befolkningen.

Hr. Christophersen og til dels fru Grethe Philip var inde på spørgsmålet om, hvad der skjuler sig under de 860 mill. kr. Jeg forstår ikke, at hr. Christophersen ikke har været i stand til at finde ud af det. Det står i beretningen fra det politisk-økonomiske udvalg, og jeg ved ikke, om det var nødvendigt at genoptrykke den, når den i forvejen lå på folketingets bord, og når vi vel alle sammen var klar over, at denne beretning, der indeholdt de forskellige spareplaner, ville indgå i debatten her.

Men jeg skal da gerne for fuldstændigheds skyld nævne — det er hr. Christophersen, jeg især taler til — at sådan som de 860 mill. kr. er sammensat, drejer det sig om 177 mill. kr. på det sociale område, det drejer sig om 130 mill. kr. på det, der lige har været diskuteret med undervisningsministeren om lektionstid og lektionsantal, det drejer sig om 130 mill. kr. inden for boligministerens område, og så drejer det sig om de 423 mill. kr., som vi skal gennemføre besparelser af igennem dispositionsbegrænsninger over bevillingerne inden for rammerne, dvs. anlægs- og driftsudgifterne på de rammebelagte områder.

Til debatten om u-landsbistanden skal jeg i og for sig ikke føje noget; dér har finansudvalgets formand svaret. Men jeg må lige fremhæve det lille synspunkt, når hr. Rohrsted talte om vor meget store velstand, at det naturligvis er rigtigt, vi har en meget stor velstand — og det er ikke alene regeringens skyld, det skyldes naturligvis også et dygtigt erhvervsliv, at vi har det — men vi er samtidig i den situation, at vi ikke har en sådan orden i vores økonomi, at vi kan undlade at låne i udlandet. Og det kan virke lidt paradoksalt, at vi bliver ved med at foretage så store lån i udlandet og samtidig skal holde en stigningstakt i vore egne gaver eller låneydelser til udviklingslandene, som vi altså mere eller mindre reelt finansierer